

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MELCHIOR WATHELET IŠVADA,
pateikta 2017 m. gegužės 30 d.¹

Byla C-657/15 P

**Viasat Broadcasting UK Ltd
prieš
TV2/Danmark A/S,**

Europos Komisija

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – SESV 107 straipsnio 1 dalis – Visuomeninio transliavimo paslauga – Priemonės, kurių Danijos valdžios institucijos ėmėsi dėl Danijos visuomeninio transliuotojo *TV2/Danmark* – Sąvoka „valstybės arba iš valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba“ – Sprendimas *Altmark*“

1. Apeliaciniu skundu *Viasat Broadcasting UK Ltd* (toliau – *Viasat*) prašo iš dalies panaikinti Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *TV2/Danmark / Komisija*², kuriuo jis, pirma, panaikino Komisijos sprendimą 2011/839/ES³, kiek jame Europos Komisija konstatavo, kad 1995 ir 1996 m. pajamos iš reklamos, kurias *TV2/Danmark* gavo per TV2 fondą, buvo valstybės pagalba, ir, antra, atmetė likusią *TV2/Danmark A/S* (toliau – TV2 A/S) ieškinio dėl dalinio šio sprendimo panaikinimo dalį (TV2 A/S yra Danijos akcinė bendrovė, vykdanči transliavimo veiklą, kuri buvo įsteigta siekiant apskaitos ir mokesčių tikslais nuo 2003 m. sausio 1 d. pakeisti savarankišką valstybės įmonę *TV2/Danmark* (toliau – TV2). Ši byla susijusi su bylomis C-649/15 P ir C-656/15 P, kurios taip pat yra susijusios su apeliaciniais skundais dėl skundžiamo sprendimo ir kuriose tą pačią dieną taip pat skelbiu savo išvadą. Be to, ji panaši į bylą, kurioje neseniai priimtas 2017 m. kovo 8 d. Sprendimas *Viasat Broadcasting UK / Komisija* (C-660/15 P, EU:C:2017:178).

I. Faktinės bylos aplinkybės

2. Kadangi šios bylos faktinės aplinkybės yra tokios pačios kaip ir bylos C-656/15 P, darau nuorodą į mano šiandien skelbiamos išvados toje byloje 2–15 punktus.

II. Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

3. Dėl tų pačių priežasčių darau nuorodą į mano išvados byloje C-656/15 P 16–19 punktus.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² 2015 m. rugsėjo 24 d. Sprendimas *TV2/Danmark / Komisija* (T-674/11, toliau – skundžiamas sprendimas EU:T:2015:684).

³ 2011 m. balandžio 20 d. sprendimas dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV2/Danmark* naudai (OL L 340, 2011, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas).

III. Dėl apeliacinio skundo

4. Apeliaciniam skundui pagrįsti *Viasat* pateikia du pagrindus, susijusius su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis, viena vertus, kai jis nusprendė, kad 1995 ir 1996 m. pajamos iš reklamos, kurias *TV2 Reklame* pervedė TV2 per TV2 fondą, nėra valstybės ištekliai, ir, kita vertus, kai jis klaidingai aiškino antrąją sąlygą, kurią Teisingumo Teismas nustatė 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415, o kalbant apie šias minėtame sprendime Teisingumo Teismo nustatytas sąlygas – *Altmark* sąlygos).

5. Pagal Procedūros reglamento 76 straipsnio 2 dalį Bendrasis Teismas nusprendė, kad po rašytinės proceso dalies turi pakankamai informacijos ir kad todėl nebūtina rengti posėdžio.

A. Dėl pirmojo pagrindo

1. Šalių argumentų santrauka

6. *Viasat* iš esmės teigia, jog skundžiamo sprendimo 220 punkte nuspręsdamas, kad Komisija ginčijamame sprendime neturėjo 1995 ir 1996 m. pajamų iš reklamos kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbos“, nes šios pajamos nebuvo „valstybės ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

7. *Viasat* palaiko Komisija.

8. TV2 A/S ir Danijos Karalystė ginčija šiuos argumentus. Iš esmės jos teigia: pirma, nagrinėjamos pajamos nebuvo valstybės ištekliai ir todėl valstybės pagalba, nes jie buvo ne Danijos valstybės, bet atsirado iš TV2 veiklos. Antra, tai, kad *TV2 Reklame* ir TV2 fondas buvo viešieji subjektai, kurie priklausė Danijos valstybei ir buvo jos kontroliuojami, šiuo klausimu neturi reikšmės ir, trečia, *Viasat* ir Komisijos teiginiai, susiję su Danijos valstybės dėl šių išteklių vykdyta minėtų subjektų kontrole, buvo grindžiami klaidingu Danijos teisės aiškinimu. TV2 A/S taip pat nurodo, kad šios pajamos nesuteikė jokio konkurencinio pranašumo TV2.

2. Vertinimas

9. Pirmasis *Viasat* pateiktas pagrindas panašus į tą, kurį Komisija pateikė savo apeliaciniame skunde byloje C-656/15 P, *Komisija / TV2/Danmark*, ir nė viena iš šių šalių neginčija sąvokos „valstybės ištekliai“ aiškinimo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir to, kaip Bendrasis Teismas ją taikė šiai bylai.

10. Mano šios dienos išvadoje pateikta analizė, susijusi su vieninteliu pagrindu, kurį Komisija pateikė byloje C-656/15 P, *mutatis mutandis* taikytina pirmajam *Viasat* pagrindui šioje byloje. Todėl tik apibendrinsiu šį vertinimą. Išsamesnė analizė pateikiama minėtos išvados 24–97 punktuose.

11. Kalbant pirmiausia apie sąlygą, susijusią su priemonės priskyrimu, reikia išnagrinėti, ar valstybės įstaigos turi būti laikomos dalyvavusiomis priimančios šią priemonę⁴.

4 Žr. 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimą *Prancūzija / Komisija*, dar vadinamą *Stardust Marine* (C-482/99, EU:C:2002:294, 52 punktas), 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Association Vent De Colère! ir kt.* (C-262/12, EU:C:2013:851, 17 punktas) ir 2014 m. spalio 22 d. Nutartį *Elcogás* (C-275/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2314, 22 punktas).

12. Antra, dėl sąlygos, susijusios su tuo, kad nauda turi būti suteikta tiesiogiai arba netiesiogiai iš valstybės išteklių, kaip matyti iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos, nebūtina kiekvienu atveju nustatyti valstybės išteklių perdavimo fakto, kad vienai ar kelioms įmonėms suteiktą naudą būtų galima laikyti valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį⁵.

13. Būtent atsižvelgdamas į šiuos argumentus nagrinėsiu, ar, nuspręsdamas, kad Komisija padarė teisės klaidą, ginčijamame sprendime kvalifikuodama kaip „valstybės išteklius“ 1995 ir 1996 m. gautas pajamas iš reklamos, kurias TV2 Reklame per TV2 fondą pervedė TV2, Bendrasis Teismas teisingai aiškino šią „valstybės išteklių“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

14. Kaip teisingai primena Viasat, Teisingumo Teismas 2002 m. gegužės 16 d. Sprendime Komisija / Prancūzija (dar vadinamas Stardust Marine, C-482/99, EU:C:2002:294, 37 punktas) konstatavo, kad, „kaip išplaukia iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, [SESV 107 straipsnio 1 dalis] apima visas pinigines priemones, kurias viešosios valdžios institucijos gali realiai panaudoti įmonėms remti, nesvarbu, ar tos priemonės yra nuolatinė valstybės turto dalis. Taigi, net jei sumos, susijusios su nagrinėjama priemone, ne visuomet priklauso išdui, tai, kad jos yra nuolat valstybės kontroliuojamos, taigi yra prieinamos kompetentingoms nacionalinėms institucijoms, yra pakankamas pagrindas laikyti jas valstybės ištekliais.“⁶

15. 16. Teisingumo Teismas to paties sprendimo 38 punkte konstatavo, kad „Komisija, ginčijamame sprendime pripažinusi, kad valstybės įmonių, kaip antai *Crédit Lyonnais* ir jos patronuojamųjų bendrovių, ištekliai buvo kontroliuojami valstybės ir todėl buvo jos žinioje, nepateikė klaidingo [SESV 107 straipsnio 1 dalies] sąvokos „valstybės ištekliai“ aiškinimo. Iš tiesų naudodamasi savo dominuojančia įtaka tokioms įmonėms valstybė gali visiškai valdyti jų išteklių panaudojimą, kad prireikus galėtų finansuoti konkrečius kitoms įmonėms palankius pranašumus.“

16. Tačiau šioje byloje neginčijama, kad valstybė (Danijos Karalystė) buvo vienintelė akcinė bedrovės TV2 Reklame akcininkė, nes bendrovės akcijas buvo pasirašiusi valstybė, o kultūros ministras turėjo patvirtinti bendrovės įstatus ir jų pakeitimus. Taigi TV2 Reklame buvo visiškai kontroliuojama valstybės⁷.

17. Pritariu Viasat, kad atitinkamų išteklių pervedimas per TV2 fondą niekaip nepaveikia jų kaip „valstybės išteklių“ pobūdžio, nes TV2 fondas taip pat yra Danijos valstybės kontroliuojama viešoji įmonė.

18. Tai, kad, kaip nurodyta mano minėtoje Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, valstybei visiškai priklausančios ir jos kontroliuojamos valstybės bendrovės ištekliai yra „valstybės ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, man atrodo yra pakankama priežastis siūlyti panaikinti skundžiamą sprendimą. Išsamumo sumetimais išanalizuosiu kitas priežastis, kurios leidžia daryti tą pačią išvadą.

5 Žr. 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimą Prancūzija / Komisija, dar vadinamą Stardust Marine (C-482/99, EU:C:2002:294, 36 punktas), 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimą *Doux Élevage ir Coopérative agricole LIKL-ARREE* (C-677/11 EU:C:2013:348, 34 punktas) ir 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Association Vent De Colère! ir kt.* (C-262/12, EU:C:2013:851, 19 punktas).

6 Teisingumo Teismas nurodo 2000 m. gegužės 16 d. Sprendimą Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija (C-83/98 P, EU:C:2000:248, 50 punktas). Taip pat žr. mano tos pačios dienos išvados byloje C-656/15 P 15 išnašą.

7 Tai matyti iš 1994 m. birželio 24 d. *Bekendtgørelse af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (kodifikuotas Danijos įstatymo Nr. 578 dėl transliavimo paslaugos) (toliau – 1994 m. įstatymas) 31 straipsnio 1 dalies. Taip pat žr. ginčijamo sprendimo 80, 89 ir 90 konstatuojamąsias dalis.

a) Lėšų kilmė nėra lemiamą

19. Skundžiamo sprendimo 208 punkte Bendrasis Teismas iš to paties sprendimo 201 punkte nurodytos jurisprudencijos⁸, aiškinamos kartu su 2000 m. gegužės 16 d. Sprendimu *Ladbroke Racing / Komisija* (C-83/98 P, EU:C:2000:248) ir 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimu *Air France / Komisija* (T-358/94, EU:T:1996:194), netikėtai padarė išvadą, kad valstybės ištekliai taip pat gali būti sudaryti iš išteklių, kurie gaunami iš trečiųjų asmenų, tačiau kuriuos jų savininkai *arba* savanoriškai perdavė valstybės žinion (žr. *Caisse des dépôts et consignations depozitorių* pavyzdį byloje *Air France / Komisija*), *arba* apleido ir kurių valdymą prisiėmė valstybė, įgyvendindama savo suverenias teises (žr. lažybininkų nepareikalautų laimėjimų pavyzdį byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Ladbroke Racing / Komisija*), ir tada skundžiamo sprendimo 211 ir 212 punktuose konstatavo, kad šioje byloje nagrinėjamos pajamos iš reklamos buvo gautos iš reklamos užsakovų, kurie pirko reklamos laiką TV2, ir kad todėl šių išteklių negalima laikyti kontroliuojamais Danijos valstybės, nes jie nebuvo nei savanoriškai perduoti jų savininkų valstybės žinion, nei apleisti jų savininkų ir todėl valdomi valstybės.

20. Šiai išvadai, kurią nulėmė skundžiamo sprendimo 202–212 punktuose nurodyti argumentai, nepritariu dėl dviejų priežasčių.

21. Pirma, priešingai, nei nurodyta skundžiamame sprendime, konkretaus išteklių kilmė ir tai, kad iš pradžių tai yra privatus išteklius (šioje byloje – pinigai, kuriuos pervedė įmonės, norinčios reklamuoti TV2), neturi reikšmės atsakant į teisinį klausimą, ar lėšos, kurių valdytojas pasikeitė ir kurias dabar valdo ir kontroliuoja valstybei visiškai priklausantis subjektas, yra „valstybės“ ištekliai. Taigi Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą (būtent skundžiamo sprendimo 208, 211 ir 212 punktuose), pabrėždamas kitus aspektus nei patys ištekliai (konkrečiau – jų kilmę)⁹.

22. Antra, skundžiamo sprendimo 208 punkte Bendrasis Teismas nepagrįstai stengiasi iš dviejų Teisingumo Teismo sprendimų padaryti išvadą, kad kuri nors iš šių „naujų“ ir papildomų sąlygų (žr. šios išvados 19 punktą) turi būti įvykdyta, kad trečiųjų asmenų suteikti ištekliai būtų laikomi „valstybės ištekliais“.

23. Iš tiesų minėtoje jurisprudencijoje nėra jokio įrodymo, leidžiančio daryti išvadą, kuri siūloma skundžiamame sprendime, kad viešųjų įmonių išteklius reikėtų laikyti „valstybės ištekliais“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, jei šių išteklių turėtojai savanoriškai perdavė juos valstybės žinion arba juos apleido ir jų valdymą perėmė valstybė.

24. Bet kuriuo atveju tai neišplaukia iš šios bylos aplinkybėms reikšmingos jurisprudencijos, būtent 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, dar vadinamo *Stardust Marine* (C-482/99, EU:C:2002:294, 37 ir 38 punktai), juo labiau kad šis sprendimas priimtas vėliau nei kiti du sprendimai, kuriais siekiama remtis skundžiamame sprendime.

25. Be to, Bendrojo Teismo nurodyta antroji sąlyga (dėl apleistų išteklių) akivaizdžiai neturi jokio ryšio su bylos aplinkybėmis, o pirmoji sąlyga (savanoriškas perdavimas disponuoti) netgi neatitinka naujausios Bendrojo Teismo jurisprudencijos (2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, T-139/09, EU:T:2012:496, kuris nebuvo apskūstas, 63 ir 64 punktai)¹⁰.

⁸ 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimas *Doux Élevage ir Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348, 35 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija) ir 2013 m. sausio 15 d. Sprendimas *Aiscat / Komisija* (T-182/10, EU:T:2013:9, 104 punktas).

⁹ Šiuo klausimu žr. mano tos pačios dienos išvadą byloje C-656/15 P (46 punktas ir paskesni).

¹⁰ Žr. mano tos pačios dienos išvados byloje C-656/15 P 59 punktą.

b) Viešosios valdžios institucijų kontrolė yra lemiama

26. Šiuo klausimu manau, kad skundžiamo sprendimo 212, 214 ir 215 punktuose Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, pernelyg siaurai aiškindamas sąvoką „kontrolė“, kai jis vertino klausimą, ar Danijos valstybė per TV2 fondą kontroliavo išteklius, kuriuos *TV2 Reklame* pervedė TV2.

27. Iš tiesų Bendrasis Teismas pats skundžiamame sprendime (182 punktas) nurodo, jog iš 1994 m. įstatymo 29 straipsnio 2 dalies matyti, kad TV2 fondas taip pat finansuojamas iš TV2 transliuojamos reklamos generuojamo pelno. Iš to paties straipsnio taip pat matyti, kad būtent kultūros ministras sprendė, kuri *TV2 Reklame* pelno dalis turi būti pervesta TV2 fondui. Kaip Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 181 punkte ir kaip rodo ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamoji dalis, kultūros ministras galėjo nuspręsti, kad nepervestas pelnas, gavus Folketingo (Danijos parlamento) Finansų komiteto pritarimą, bus panaudotas anksčiau *TV2 Reklame* suteiktoms valstybės garantijoms grąžinti *arba kultūros tikslams* (žr. 1994 m. įstatymo 33 straipsnį¹¹).

28. Todėl valstybė turėjo visas teises ir visiškai kontroliavo *TV2 Reklame* pelną; be to, *tiesiogiai iš teisės akty* aišku, kad šie ištekliai galėjo būti naudojami ir kitiems tikslams, nei pervesti TV2 fondui.

29. Kadangi kultūros ministras turėjo galimybę nuspręsti, kad ištekliai buvo skirti kitam tikslui, nei pervesti TV2 fondui, reikia konstatuoti, kad valstybė kontroliavo šiuos išteklius, nesvarbu, kaip kultūros ministras, susiklosčius konkrečioms faktinėms aplinkybėms, nuspręstų panaudoti šiuos išteklius konkrečiais metais.

30. Be to, tik kultūros ministras galėjo nuspręsti, kokia suma konkrečiais metais bus pervesta iš TV2 fondo TV2, todėl TV2 fondo ištekliai galėjo būti pervesti TV2 tik pagal TV2 biudžetą, kurį nustatė kultūros ministras¹².

31. Todėl Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, viena vertus, kai, vertindamas, ar tai yra valstybės ištekliai, neatsižvelgė į tai, kad valstybė turėjo visas teises ir visiškai kontroliavo *TV2 Reklame* išteklius ir galėjo nuspręsti, ar šiuos išteklius reikėtų pervesti TV2 fondui, ar panaudoti kitiems tikslams, pavyzdžiui, kultūrai, ir, kita vertus, neatsižvelgė į tai, kad valstybė kontroliavo visus TV2 fondo išteklius ir todėl galėjo vienašališkai nuspręsti, kada šiuos išteklius reikėtų pervesti TV2 ir kokią sumą.

c) Bendrasis Teismas klaidingai aiškino 2001 m. kovo 13 d. Sprendimą „PreussenElektra“ (C-379/98, EU:C:2001:160)

32. Siekdamas pateisinti savo argumentus dėl Danijos valdžios institucijos vykdytos viešosios kontrolės nepakankamumo, kad nagrinėjamus išteklius būtų galima kvalifikuoti kaip „valstybės išteklius“, Bendrasis Teismas sugretino šią bylą su byla, kurioje priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160).

33. Priešingai, manau (kaip *Viasat*)¹³, kad abiejų šių bylų faktinės ir teisinės aplinkybės yra gana skirtingos.

¹¹ Taip pat žr. ginčijamo sprendimo 81 ir 84 konstatuojamąsias dalis.

¹² Žr. 1994 m. įstatymo 30 straipsnį, cituotą mano tos pačios dienos išvados byloje C-656/15 P 28 punkte.

¹³ Kaip ir K. Bacon, *European Union Law of State Aid*, Oxford University Press, 2017, kuris, pakomentavęs 2001 m. kovo 13 d. Sprendimą *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), toliau nurodo: „[a] rather different example of the analysis of payments from private parties was the advertising revenues paid to the Danish broadcaster TV2, which the [General] Court held were not State resources despite the fact that the Danish authorities could restrict the percentage of those revenues that was transferred to TV2“ (išskirta mano).

34. Iš tikrųjų 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) Teisingumo Teismas atmetė kvalifikavimą kaip „valstybės pagalbos“, nes ekologiškos elektros energijos gamintojų gauta nauda buvo *išimtinai finansuojama* privačių elektros tiekimo įmonių, naudojant lėšas, kurių valstybė *niekada nekontroliavo*, todėl jos „niekada nebuvo palikusios privačiojo sektoriaus“ (žr. generalinio advokato F. Jacobs išvados byloje *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2000:585, 166 punktą). Be to, 2009 m. kovo 5 d. Sprendimas *UTECA* (C-222/07, EU:C:2009:124, kurį Bendrasis Teismas taip pat cituoja skundžiamame sprendime), kaip ir byla, kurioje buvo priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), buvo susijęs su situacija, kai atitinkami išteklių niekada nebuvo palikę privačios sferos.

35. Skirtingas šios bylos ir bylos, kurioje buvo priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), aplinkybės parodo dar du aspektai.

36. Pirma, ši byla susijusi su išteklių pervedimu iš valstybės įmonės pagal *sprendimą, kurį kiekvienais metais priima kultūros ministras*, o byloje, kurioje priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), buvo kalbama apie *bendrą teisės akto nuostatą*, susijusią su tam tikroms įmonėms privalomais pervedimais kitos kategorijos ūkio subjektams (kurie iš esmės buvo privatūs).

37. Antra, byloje, kurioje priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), nagrinėjamai bendrovei (*PreussenElektra*) nebuvo pavesta valdyti pagalbos priemonės, todėl nebuvo kalbama apie kompensavimo sistemą, pagal kurią papildomas išlaidas patiriančios bedrovės gaudavo kompensaciją.

38. Taigi minėtame sprendime išreikštos pozicijos negalima pritaikyti tokiai situacijai, kai valstybė sukuria atskirą juridinį subjektą, kaip antai *TV2 Reklame*, ir įgalioja jį valdyti pagalbos priemone¹⁴.

39. Tačiau šios bylos aplinkybės yra labai panašios į bylos, kurioje buvo priimtas 2008 m. liepos 17 d. Sprendimas *Essent Netwerk Noord ir kt.* (C-206/06, EU:C:2008:413)¹⁵.

40. Valstybės bendrovė (SEP) buvo įgaliota rinkti sumas, gaunamas kaip antkainis, kurį Nyderlandų valstybė įstatymu buvo nustatiusi elektros energijos pirkėjams, siekdama kovoti su rinkos sąlygų neatitinkančiomis išlaidomis. Praktiškai šis antkainis buvo mokamas tinklo valdytojui, kuris kasmet turėjo pervesti jo sumą SEP. Vėliau jai tekdavo 400 mln. Nyderlandų florintų (NLG) (181 512 086,40 EUR) 2000 m. patirtoms rinkos sąlygų neatitinkančioms išlaidoms padengti, o likusi dalis buvo pervedama ministerijai.

41. Toje byloje Teisingumo Teismas nusprendė, jog neturi reikšmės tai, kad ši paskirta bendrovė (SEP) buvo ir centralizuotai renkama mokestį sukaupiantis subjektas, administravo surinktas lėšas bei gavo dalį šios sumos, nes buvo galima atskirti skirtingus SEP vaidmenis ir kontroliuoti lėšų naudojimą, todėl, kaip nurodė Teisingumo Teismas, „kol paskirta bendrovė sau nepasiskiria 400 milijonų NLG [181 512 086,40 EUR] sumos – momentas, nuo kurio šia suma ji gali disponuoti savo nuožiūra, – minėta suma lieka kontroliuojama viešosios kontrolės, todėl ja disponuoja nacionalinės valdžios institucijos, o to pakanka, kad šią sumą būtų galima laikyti valstybiniais ištekliais (šiuo klausimu žr. 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, [dar vadinamas *Stardust Marine*] C-482/99, EU:C:2002:294, 37 punktą).“

14 2008 m. liepos 17 d. Sprendimas *Essent Netwerk Noord ir kt.* (C-206/06, EU:C:2008:413, 74 punktas), 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimas *Association Vent De Colère! ir kt.* (C-262/12, EU:C:2013:851, 35 punktas) ir 2014 m. spalio 22 d. Nutartis *Elcogás* (C-275/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2314, 32 punktas).

15 Žr., be kita ko, 74 punktą. Taip pat žr. 2014 m. spalio 22 d. Nutartį *Elcogás* (C-275/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2314, 32 punktas).

42. Be to, Teisingumo Teismas patikslino, kad nagrinėjama priemonė skiriasi nuo tos, kuri aptarta 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), „kurio 59 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad privačioms elektros energijos tiekimo įmonėms nustatyta pareiga pirkti iš atsinaujinančių energijos šaltinių pagamintą energiją už nustatytas minimalias kainas nesukelia jokie tiesioginio arba netiesioginio valstybinių išteklių perdavimo įmonėms, šios rūšies elektros energijos gamintojoms. Pastaruoju atveju valstybė neįgaliojo įmonių valdyti valstybinių išteklių, įpareigojo pirkti panaudojant savo nuosavus finansinius išteklius.“ (2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Essent Netwerk Noord ir kt.*, C-206/06, EU:C:2008:413, 74 punktas)

43. Kaip ir byloje, kurioje priimtas pastarasis sprendimas, *TV2 Reklame* yra savarankiška viešoji įstaiga, įkurta siekiant surinkti išteklius, gautus parduodant reklamos TV2 laiką, ir valdyti šiuos išteklius.

44. Tie patys argumentai taikomi TV2 fondui, nes jis yra viešoji įstaiga, be to, ministras galėjo disponuoti fondo ištekliais.

45. Kaip ir šios išvados 14 išnašoje nurodytuose sprendimuose, teisės aktų leidėjas nustatė sistemą, pagal kurią valstybės bendrovė (šiuo atveju *TV2 Reklame*) gauna kompensaciją už jos valdomą pagalbą, šiuo atveju – teisę pardavinėti TV2 reklamos laiką.

46. Be to, *TV2 Reklame* nebuvo nustatytas įpareigojimas pirkti iš TV2 naudojant savo pačios finansinius išteklius, priešingai, nei buvo Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160). Tačiau iš Danijos teisės aktų matyti, kad TV2 turėjo suteikti reklamos laiką *TV2 Reklame* ir kad *TV2 Reklame* neprivalėjo pirkti šio reklamos laiko iš TV2 už iš anksto nustatytą kainą, kaip buvo minėtame sprendime.

47. Iš to darytina išvada, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, manydamas, kad ši byla yra panaši į tą, kurioje buvo priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), ir šis klaidingas aiškinimas turėjo esminę reikšmę Bendrojo Teismo nurodytiems ginčijamo sprendimo panaikinimo motyvams.

d) Skirtumo tarp iš mokesčio gaunamų lėšų kilmės ir pajamų iš reklamos kilmės nebuvimas

48. Kaip pažymi *Viasat*, iš to, kas nurodyta pirmiau, matyti, kad, siekiant teisingai kvalifikuoti TV2 fondo išteklius, labai svarbu, kad *TV2 Reklame* ištekliai būtų kvalifikuoti kaip „valstybės ištekliai“, nes jie išlaiko valstybės išteklių pobūdį po pervedimo į TV2 fondą, kaip ir pajamos iš audiovizualinio mokesčio. Todėl „valstybės ištekliais“ galima laikyti visus TV2 fondo išteklius.

49. Iš tiesų Bendrojo Teismo nurodytas skirtumas tarp pajamų iš reklamos, kurias *TV2 Reklame* pervedavo TV2 per TV2 fondą, kilmės ir išteklių, gaunamų iš audiovizualinio mokesčio, kuri TV2 fondas pervedavo TV2, kilmės šioje byloje nėra nei logiškas, nei pateisinamas.

50. Iš tiesų sunku suprasti, kuo ištekliai, gaunami iš mokėjimo, kuri pagal įstatymą turi mokėti privatūs naudotojai, kad galėtų žiūrėti viešai transliuojamus televizijos kanalus, skiriasi nuo mokėjimo, kuri moka privatūs reklamuotojai, siekdami nusipirkti reklamos laiką šiose priemonėse. Abiem atvejais tai yra iš trečiųjų asmenų gauti ištekliai, pervesti viešajai įmonei, nesvarbu, ar tai būtų *Danmarks Radio*, ar *TV2 Reklame*, mainais už atlygį.

51. Mano nurodytos teisės klaidos atskleidžia priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad šių dviejų rūšių išteklius reikia vertinti skirtingai, nors, atsižvelgiant į jų kilmę, jų situacija yra tokia pati.

52. Todėl pirmajam pagrindui reikia pritarti.

B. Dėl antrojo pagrindo

1. Šalių argumentų santrauka

53. *Viasat* teigia, kad skundžiamo sprendimo 106 punkte nusprendamas, kad ginčijamame sprendime padaryta teisės klaida, kiek tai susiję su antrosios *Altmark* sąlygos apimtimi, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

54. Kaip nurodo *Viasat*, kalbant apie ieškinį dėl panaikinimo, Bendrasis Teismas turėjo remtis šio sprendimo motyvų analize, negrįsdamas savo vertinimo Komisijos per posėdį pateiktu jų aiškinimu. Šiuo klausimu *Viasat* nurodo, kad, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 97, 99 ir 104–106 punktuose, bylai reikšmingos minėto sprendimo konstatuojamosios dalys visai nerodo, kad antroji *Altmark* sąlyga „apima kompensacijos gavėjo efektyvumo sąvoką“. *Viasat* nuomone, šia sąlyga, kuria nustatomi keturi parametrai, pagal kuriuos apskaičiuojama kompensacija, yra iš anksto nustatyti objektyviai ir skaidriai, siekiama išvengti piktnaudžiavimų „viešosios paslaugos“ sąvoka. *Viasat* mano, jog Danijos parlamento dalyvavimo nepakanka, kad ši sąlyga būtų įvykdyta.

55. *Viasat* palaiko Komisija.

56. TV2 A/S ir Danijos Karalystė ginčija antrojo pagrindo priimtinumą.

57. Dėl esmės TV2 A/S nesutinka su tuo, kad Bendrasis Teismas savo vertinimą, susijusį su antrosios *Altmark* sąlygos apimtimi, grindė tik Komisijos per rašytinę proceso dalį pateiktu ginčijamo sprendimo aiškinimu. Jis kaip tik grindė savo vertinimą ginčijamo sprendimo motyvais ir Komisijos nagrinėjant bylą pateiktu jų aiškinimu. Bet kuriuo atveju, TV2 A/S nuomone, pagal antrąją *Altmark* sąlygą kompensacijos apskaičiavimo parametrai yra iš anksto nustatyti objektyviai ir skaidriai.

2. Vertinimas

58. Sutinku su TV2 A/S ir Danijos Karalyste, kad šis pagrindas yra nepriimtinas.

59. *Viasat* tvirtina, kad skundžiamo sprendimo išvados dėl antrosios *Altmark* sąlygos yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijusios.

60. Tačiau kartu ji pripažįsta, kad, vertinant atskirai, ši skundžiamo sprendimo dalis neturi įtakos jos rezoliucinei daliai (jos apeliacinio skundo 30 ir 31 punktai).

61. Iš tiesų, kadangi rezoliucinė skundžiamo sprendimo dalis yra palanki *Viasat* ir joje nėra jokio elemento, susijusio su antrąja *Altmark* sąlyga, *Viasat* neturi būtino intereso, suteikiančio Teisingumo Teismui pagrindą tikrinti skundžiamo sprendimo motyvus, susijusius su šia antrąja sąlyga.

62. Pakanka konstatuoti, kad, be to, kad šiuo pagrindu nesiekama visiško ar dalinio Bendrojo Teismo sprendimo, pateikto jo rezoliucinėje dalyje, panaikinimo, ir kadangi vien dėl šios priežasties jį reikia pripažinti nepriimtinu, toks pagrindas turėtų prasmę tik jei būtų patenkintas pirmasis TV2 A/S apeliacinio skundo pagrindas byloje C-649/15 P, *TV2/Danmark / Komisija*, susijęs su ketvirtosios *Altmark* sąlygos aiškinimu (pagal mano tos pačios dienos išvadą toje byloje taip nėra), todėl jį bet kuriuo atveju reikėtų laikyti nereikšmingu.

63. Iš tiesų *Viasat* argumentai, kad Teisingumo Teismas gali nagrinėti šio pagrindo esmę, nes skundžiamo sprendimo motyvai, susiję su antrąja *Altmark* sąlyga, yra tiesiogiai ir konkrečiai susiję su ja, nors Bendrasis Teismas patenkino jos reikalavimą skundžiamo sprendimo rezoliucinėje dalyje, šiam vertinimui neturi poveikio.

64. Todėl ši pagrindą reikia atmeti kaip nepriimtina ir bet kuriuo atveju nepagrįsta.

65. Subsidiariai reikėtų pažymėti, kad byloje C-660/15 P pateiktame apeliaciniame skunde *Viasat* taip pat teigė, kad nesilaikyta antrosios *Altmark* sąlygos.

66. Per tą laiką Teisingumo Teismas atmetė jos apeliacinį skundą 2017 m. kovo 8 d. Sprendimu *Viasat Broadcasting UK / Komisija* (C-660/15 P, EU:C:2017:178). Kaip nurodė Teisingumo Teismas, „<...> Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos, kai skundžiamame sprendime nusprendė, kad SESV 106 straipsnio 2 dalyje Komisijai nenustatyta pareigos atsižvelgti į antrąją ir ketvirtąją *Altmark* sąlygas sprendžiant, ar valstybės pagalba suderinama su vidaus rinka pagal šią nuostatą“.

67. Taigi antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

C. Dėl skundžiamo sprendimo panaikinimo pasekmių

68. Kadangi ketvirtuoju pagrindu pirmojoje instancijoje, pateiktu siekiant pagrįsti trečią subsidiarių reikalavimų dalį, ieškovė pirmojoje instancijoje kaltino Komisiją padarius teisės klaidą, nes ji laikė valstybės pagalba sumas, 1995 ir 1996 m. gautas kaip reklamos pajamos, kurios jai buvo pervestos per TV2 fondą, ir atsižvelgiant į mano analizę, susijusią su pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu, aišku, kad Teisingumo Teismas turi pats priimti sprendimą ir iš esmės atmesti trečią ieškovės pirmojoje instancijoje subsidiariai pateiktą reikalavimų dalį.

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų

69. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Kadangi *Viasat* pirmasis pagrindas pripažintas pagrįstu, o antrasis pagrindas atmetas, manau, kad TV2 A/S turėtų padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir 50 % *Viasat* bylinėjimosi išlaidų, o likusias savo išlaidas turi padengti pačios šalys.

70. Pagal Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį, kuri, remiantis to paties reglamento 184 straipsnio 1 dalimi, taip pat taikoma apeliaciniam procesui, įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Danijos Karalystė, kaip į bylą Bendrajame Teisme įstojusi šalis, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

V. Išvada

71. Dėl šių priežasčių siūlau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

- panaikinti 2015 m. rugsėjo 24 d. Bendrojo Teismo sprendimą *TV2/Danmark / Komisija* (T-674/11, EU:T:2015:684), kiek juo panaikintas 2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimas 2011/839/ES dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV2/Danmark* naudai, dėl to, kad Komisija nusprendė, jog 1995 m. ir 1996 m. gautos pajamos iš reklamos, kurios per TV2 fondą pervestos įmonei *TV2/Danmark A/S*, yra valstybės pagalba,
- iš esmės atmesti trečią reikalavimų dalį, kurią ieškovė subsidiariai pateikė pirmojoje instancijoje,
- atmesti likusią apeliacinio skundo dalį,
- *TV2 Danmark A/S* padengia 50 % *Viasat Broadcasting UK Ltd* bylinėjimosi išlaidų, o likusias savo bylinėjimosi išlaidas šalys padengia pačios.

